

діти

ІЕЛІОРФІДІОГ

5
—
2000

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновники:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз на два місяці

Реєстраційне свідоцтво

ЛВ №465

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
Єп. Софрон ДМИТЕРКО
Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
Єп. Маркіян ТРОФІМ'ЯК
Єп. Роман ДАНИЛЯК
о. Петро ГЕРИЛЮК-
КУПЧИНСЬКИЙ, ЗСД
с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Оксана ПРИЙМАК

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ХАРЧЕНКО

Комп'ютерна верстка
Ольга КОВАЛИШИН
Оксана РАВСЬКА

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2000

Адреса редакції:
79058, м. Львів, вул. Куліша, 22/За
тел.: 72-69-72, 97-89-50
e-mail: gbook@icmp.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора	
Отець говорить до Своїх дітей	2
2. Ave, Маріє!	
Марія Вальторта “Благословенний плід лона Твого”	4
3. Наши святині	
Неоніла Стефурак Двері в земний рай	6
4. Поетична сторінка	
Стіна	7
5. Історія однієї з'яви	
Йосип Саляк Пацлавська Мати Божа	8
6. Стати на сторону Духа	
Єп. Станіслав Падевський Релігія і культура	11
7. Найкращий дар	
Роман Дерев'янко Любім Ісуса через Марію!	13
8. Наши свята	
c. Володимира Максимів, ЧСВВ Собор Св. Архистратига	
Михаїла	15
Букет біlosніжних хризантем...	17
9. Наши інтерв'ю	
Єп. Софрон Дмитерко, ЧСВВ “Не можна залишатися	
байдужим до Христа!”	18
10. День Задушний	
Вічний спочинок дай їм, Господи!	20
11. Роздуми на тлі великого ювілею	
о. Петро Герилюк-Купчинський, ЗСД Христос і земна	
Батьківщина	22
12. Родина і час	
Серце за серце	25
13. Життя в любові	
c. Володимира Максимів, ЧСВВ Дорогами Марії	26

ОТЕЦЬ ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ДІТЕЙ

Це - диво! Вперше за всю історію людства Сам Бог-Отець, Творець Всесвіту, з'явився видимо перед очима Своєго створіння, людини! То був 1935 рік, а тою щасливицею стала сестра Євгенія Равасіо, Згromадження Сестер Матері Божої Апостолів. Бог Отець дав світові через неї Своє Послання.

Епископська комісія, що складалася з найкращих теологів Франції і навіть двох докторів медицини, один з яких був психіатром, протягом десяти років досліджувала це Послання, багато "допитів" і провірок довелося пережити с. Євгеній, але висновок комісії добре передав її учасник епископ Олександр Каільйот: "Згідно з сумлінням моєї душі і з усією відповідальністю перед Церквою засвідчу: тільки сприйнявши Божественне і надприродне втручення, можна дати логічне і задовільне пояснення цим Посланням. Те виняткове явище, позбавлене всього, що його оточує, видається мені повним иляхетності, піднесеності і надприродної плідності..."

Роман Брезіцький

1 липня 1932 р.

Свято Найдорожчої Крові
Господа нашого Ісуса Христа

Ось назавжди благословений день обітниці Отця Небесного! Сьогодні закінчуються довгі дні приготувань і я відчуваю, що близько, дуже близько мить приходу моого Отця і Отця всіх людей. Ще декілька хвилин молитви, а потім різні духовні радості! Охоплює мене прагнення побачити і почути Його! Моє серце, спалене любов'ю, відкрилося з такою великою довірою, що стверджую: до цього часу ніколи і ні до кого не мала такої довіри. Думка про моого Отця сповнює мене шаленою радістю.

Нарешті чую спів. Приходять Ангели і оголошують те ущасливлене прибуття! Їх співи такі прекрасні, що дала собі слово записати їх, як тільки буде це можливо. Хорали затихли на мить і ось ескорт вибраних Херувимів, Серафимів з Богом нашим, Творцем і Отцем нашим! Я впала лицем долі, занурившись у прірву моєї вбогості. Відмовила "Величає душа моя Господа". Опісля Отець сказав мені сісти біля Нього і записати те, що Він вирішив переказати людям. Цілий ескорт, що Його супроводжував, зник. Залишився зі мною лише Отець. Коли сів, промовив до мене:

"Я говорив тобі і ще раз кажу: "Не можу вдруге принести в жертву Мого Улюбленого Сина, щоб переконати людей в Моїй любові до них. Однак приходжу до них, приймаю їхню подобу і їхню ницість, аби їх любити і щоб вони пізнали ту Любов. Подивись, відкладаю Мою корону і всю Мою славу, щоб прибрати поставу звичайної людини!"

Після прийняття постави звичайної людини, зложивши корону і славу у стіп Своїх, поклав земну кулю на Своєму Серці, підтримуючи її лівою рукою. Опісля сів біля мене. Про Його прибуття, поставу, яку захотів прибрати, про Його любов можу сказати зaledве декілька слів!

В моєму неуцтві немає слів, щоб ними висловити те, що Бог дав мені зrozуміти.

"Мир і Спасіння, - сказав, - тому домові і цілому світу! Нехай Моя Сила, Моя Любов і Мій Святий Дух зворушить серця людей, щоб усе людство звернулося до Спасіння і прийшло до свого Отця, бо Він шукає його, щоб виявити йому любов і спасти його! Нехай Мій Намісник Пій XI, зрозуміє, що це дні спасіння і благословення. Аби не був змарнованим час, нехай зверне

Dimittit Neoporochnoi'

увагу дітей на Отця, який приходить, щоб чинити добро в тім житті та приготувати їм щасливу вічність. Я вибрав цей день, щоб розпочати Мою справу посеред людей, бо це є свято Найдорожчої Крові Мого Сина Ісуса. Маю намір занурити в ту Кров справу, котру починаю, щоб вона принесла велики плоди для всього людства.”

Ось істинна мета Мого приходу:

1) Приходжу, щоб зняти непотрібний страх, який Мої створіння відчувають щодо Мене. Прагну, щоб вони зрозуміли, що Моя радість полягає у тому, аби Мене пізнали, любили і почитали Мої діти, тобто усе людство теперішнє і майбутнє.

2) Приходжу принести надію людям і народам. Як багато ж віддавна вже її втратили! Та надія дозволить їм працювати для свого спасіння, живучи в мірі та безпеці.

3) Приходжу, щоб Мене пізнали таким, яким Я є: щоб довір'я людей зростало одночасно з любов'ю до Мене, їхнього Отця, який має тільки одне прагнення: чувати над всіма людьми і любити кожного, як Свою єдину дитину.

Художник милується, внутрішньо споглядаючи образ, який намалював.

Так і Я знаходжу уподобання і радість в схоженні до людей - шедевру Мого діла творіння! Час приспішує. Я би хотів, щоб людина якнайскоріше довідалася, що люблю її і відчуваю найбільшу радість, перебуваючи і розмовляючи з нею, як батько зі Своїми дітьми.

Вічний, і коли жив Один Єдиний, вже тоді постановив вжити всю Свою Могутність для створення істот за Своєю Подобою. Однак спершу треба було створити матерію, щоб ті істоти могли знайти засоби для існування. Опісля Я створив світ. Наповнив його всім тим, що - як Я знов - буде людям потрібне: повітрям, сонцем, дощем і багатьма іншими предметами, що будуть їм необхідні для життя.

Нарешті створив людину! Радів Я Своїм творінням! Однак людина впадає у гріх. Та саме тоді об'являється Моя безконечна доброта.

Аби жити посеред людей, Мною створених, вибрав Я пророків в Старому Завіті. Повчав їх Моїх прагнень, Моїх тривог і Моїх радостей, щоб переказували їх усім. Чим сильніше поширювалося зло, тим більше Моя доброта спонукала Мене до порозуміння з душами праведними, щоб переказували Мої поради тим, котрі спричинювали безлад. Деколи Я мусів бути суверим, щоб їх віднайти, а не карати, бо це породило би лише зло, щоб їх відвести від зла і направити до Отця і Творця, про Якого забули і перестали Його знати в своїй невдячності. Пізніше зло так заполонило серця людей, що Я був змушений зіслати на світ нещастя, щоб очистити людину через терпіння, знищити її багатства чи навіть позбавити життя. Був потоп, знищення Содоми і Гомори, війни і т. п.

Проте, Я завжди прагнув залишатися в світі, між людьми. Таким чином - під час потопу - Я був поряд з Ноєм, єдиним тоді праведним. Під час інших нещасть Я завжди знаходив якогось праведника, в котрім перебував і через нього жив посеред людей. І так було завжди.

Світ часто очищався від зіпсуття, дякуючи Моїй безконечній доброті до людей. Я вибирав деякі душі, які уподобав, щоб через них радіти разом з Моїми творіннями, людьми.

Я обіцяв світові Месію. Чого тільки Я не вчинив, щоб приготувати Його прихід! Я з'являвся в символах, котрі уособлювали Його вже тисячі років до Його приходу!

Ким є цей Месія? Звідки приходить? Що буде чинити на землі? Кого приходить виявити? Месія є Богом. А ким є Бог? Бог є Отцем, Сином і Святым Духом. Звідки приходить, або, інакше, хто Йому доручив прийти до людей? Я, Його Отець, Бог. Кого буде виявляти на землі? Свого Отця, Бога. Що чинитиме на землі? Вчинить, що Отця, Бога буде пізнано і Його полюбллять.

(Продовження у наступному номері)

“Благословенний плід лона Твого”

(Продовження. Початок в №1, 2, 3, 4)

Ісус промовляє: “Благословенний Плід Лона Твого”.

Божественне і дівиче материнство вчинило Марію другою після Бога. Проте не дивіться лише на славу Марії. Пам'ятайте, скільки Ій коштувало це осягнення слави. Нерозумний той, хто дивиться на Христа лиши у світлі Воскресіння, а не розважає про Відкупителя, що вмирає в темряві Великої П'яtnиці. Не воскрес би, коли б не зазнав смерті та не довершив Відкуплення, коли б не був мучеником. Нерозумний і той, хто думає про славу Марії, а не розмірковує над тим, як дійшла Вона до тієї слави. Плід Її лона - Я, Христос, Слово Боже, роздер Її лено. Не зрозумійте, однак, по-милково Моїх слів. Не розірвав його по-людськи, завдаючи болю народження. Марія не зазнала тієї людської біди, бо не тяжіло над Нею прокляття Єви. Однак Вона не була звільнена від Болю. Біль великий, величезний, найвищий, повний прошив Її з міцю метеорита, котрий впав з Неба тієї самої міті, коли пізнала екстаз огорнення Духа Створителя.

Щастя і біль стиснули однією петлею Серце Марії в момент найпіднесенішого “так” і Її пречистих заручин з Богом. Щастя і біль злилися воєдино так, як Вона стала одне ціле з Богом. Бог вже з першої миті перевищив щастя, коли Покликана приступила до відкупительської місії. Щастя прийде лише в момент Її Внебовзяття.

Їй, злученій з Духом мудрості, було об'явлено в дусі, яке майбутнє призначене Її Дитяткові.

Через це для Марії не було вже більшої радості у звичному значенні того слова.

У кожній годині незрівнянна любов і біль підносилися в Серці Марії, як морські хвилі під час штурму, та бичували Її з усієї сили. Вихову-

Dиму Непорочності

вався Я тоді, черпаючи життя з Її крові, Матері - Діви. Між Мною, укритому в Її лоні, та Моєю Матір'ю вершився неописаний обмін любові.

Серце Моєї Матері було прошите мечем болю з тієї миті, коли Світло, покидаючи центр Єдиної і Троїстої Богоматері, проникло в Неї, розпочинаючи Втілення Бога і Відкуплення людини. Цей укол мечем зростав з години на годину під час святої вагітності, коли Божественна Кров утворювалася біля джерела людської крові, коли Серце Сина билося в унісон з Серцем Марії, коли вічне Тіло удосконалювалося з Непорочного тіла Діви.

Ще більший біль стала відчувати Марія від тієї миті, коли народився, щоб бути Світлом для світу, зануреного в темряву. Радість Матері, яка цілує Своє Дитя, перемінилася в Марії на певність Мучениці, котра знає, що мучеництво вже близько.

Благословенний плід лона Твого.

Так, але Я тому лону, яке заслуговувало на повну радість, призначену Адамові без гріха, змушений був принести усякий біль через вас. Задля вас була мука печалі Йосифа. Задля вас народження в такому великому убозтві. З огляду на вас було пророцтво Симеона, *котре повернуло вістря меча в рани Марії, поглиблюючи і загострюючи його укол*. Заради вас втеча до чужої землі, заради вас неспокій цілого життя. Через вас були ті терзання, коли за проповідування Доброї Новини, Мене переслідували вороги. Для вас була тривога Мого арешту, мука різноманітних тортур, вмирання Марії з приводу Моєї агонії, Її духовна смерть через Мою смерть.

Після Моєї смерті те лоно, котре Мене носило, прийняло Мене з таким співчуттям, що нічого більшого бути не могло. Істинно говорю вам, що поміж *Моїм Серцем, упродовж життя і розірваним списом, та Серцем Найбільш Стражданальної, яка тримала Мене на колінах, не було різниці, яка заключалася у тому, що одне Серце жило, а друге було мертвe. Серце Марії та Її лоно загинули, тому що завдали смерть Мені, Невинному.*

До чудес, пов'язаних з Відкупленням, знаних чи укритих, явних для всіх чи показаних вибраним, додайте ще продовження життя в Марії, завдяки діланню Вічного, після того, як Її Серце так само, як і Серце Її Сина, Ісуса, зламалося задля людей і через них.

Діти Непорочної

Ви не вмієте і не хотите переносити терпіння. Чи ви замислювалися, яким був біль Благословенної, Непорочної, Святої, що його Вона несла в пораненому, померлому і опущеному Серці? Чи споглядали на Її лоні покладене тіло, без життя, змучене, скривавлене, синє, котре було тілом Сина, тілом з Її тіла, Кров'ю з Її крові, Життям Її життя, любов'ю Її духа?

Ви мали Мене лише тому, що Марія тридцять три роки передо Мною дала згоду пити чашу гіркоти. На окрайцях чаши, котру випив під час облиття кривавим потом, віднайшов чудесний запах губ Моєї Матері, а гіркота Її сліз злилася з жовчю Моєї Жертви. Повірте, Я з великим зусиллям дав дозвіл на те, щоб терпіла Та, котра не заслуговувала на біль. *Опущення Отцем, біль Моєї Матері, зрада товариша, котра вміщала всі майбутні зради - ось найжорстокіші моменти Моєї страхітливої муки Відкуплення.*

У порівнянні з ним удар Лонгіна списом в Серце, яке вже не відчувало болю, був ніщо.

Хотів би, щоб ви виявляли любов Моїй Матері, зважаючи на біль, котрий прошив Її заради вас. Виявляйте Їй, найдосконалішій з усіх матерів, велику любов, найвразливішу любов дитяти. Виявляйте любов *Матері*, яка не перестала терпіти і проливати небесні слози над дітьми Своїї любові, котрі зрікаються вітцівського дому і стають охоронцями нечистоти, вад, замість того, щоб бути царськими дітьми - дітьми Бога.

Якщо можливо дати тут якусь пораду для ділання, то знайте, що Я, Бог, не вважаю за приниження, коли б Себе Самого умалив, люблячи Мою Матір нескінченою любов'ю, сповненою пошани. Бачу в Ній істоту непорочну, діло Отця. Згадую мучениче життя тієї Співвідкупительки, без котрої не став би людиною між людьми і вашим вічним Відкупителем".

Марія Вальторта, 7 вересня 1943 року

Переклад з польської Йосифа Воробця

ДВЕРІ В ЗЕМНИЙ РАЙ

Три церкви і три монастирі в одному селі - такого рівня духовності, мабуть, немає в жодному іншому населеному пункті України.

Село Дора (*від тюркського “двері”*) в передгір'ї Карпат неподалік Яремча - це справжні двері в Карпати, прорубані рікою Прут між двома гірськими вершинами: Маковицею і Чоргорицею.

Перша церква Чуда св. Архистратига Михаїла була збудована тут ще в 1726 році, і збереглася донині не лише як пам'ятка архітектури, але й як добре доглянутий діючий храм.

Першим дорівським монахом був святий на ім'я Януш. Він жив дуже вбого і в повному усамітненні. В серпні 1935 року за благословенням митрополита Андрея та отця ігумена Климентія Шептицьких, за згодою єпископа Григорія Хомишина в Дору на постійне проживання прибули три монахи-студити зі Свято-Успенської Унівської Лаври. Місцеві газди Ілля та Іванна Кокурудзи, яких монахи донині з віячністю згадують у своїх молитвах, віддали під монастир два будинки та гарний шмат поля. У 1936 році в цьому монастирі, відданому під покров святих Іллі та Іvana Хрестителя, було вже сім монахів. Вони організували в Дорі ремісничу школу, де навчали гуцульських хлопців кравецького, шевського та столярського ремесла; приймали у себе літників, молилися, працювали. В 1938 році збудували у гуцульському стилі храм у вигляді хреста. Цікаво, що ікони, розташовані на нетиповому

іконостасі овальної форми, виконані методом випалювання та частково оздоблені плоскорельєфною різьбою.

Після Львівського псевдособору монахи-студити катеринично відмовилися зректися своєї віри. Тоді влада вигнала їх з монастиря у Дорі, а в Унівській Лаврі влаштувала в'язницю для греко-католицького чернецтва і духовенства. Незважаючи на заборону, в Дорівському монастирі залишився схим. Порфирий (*із дому Петро Чучман*), але через кілька днів і його змусили покинути Дору. Тоді він заснував у селі кравецьку майстерню і знову згуртував біля себе монахів-студитів. Дала їм прихисток родина Івана Клим'юка, де вони мешкали в одній кімнаті, що слугувала їм і за житло, і за капличку, і за майстерню. Тут монахи прожили 11 років, а в монастирській церкві в Дорі за вказівкою влади було створено музей атеїзму. У 1955 році з великими труднощами монахи одержали дозвіл на будівництво нового приміщення поруч з колишнім монастирем у Дорі, і через два роки поселилися в ньому. Щоправда, міліція попередила їх, аби нікого у себе не приймали. Але люди тягнулися до монахів за порадою і розрадою, за підтримкою і допомогою. За ігнорування попередженням влади відбув дворічне заслання о. Порфирий. Родом він з Уніва, тож змалку відвідував матірний монастир монахів-студитів, а в 1932 році вступив до новіціату цього монастиря. В 1938 році отримав схизму з новим ім'ям Порфирий, але в

Церква св. Іллі (світлина Євгена Малька)

Дорі його й досі називають Петром. Світла постать цього 94-літнього старця приваблює в Дору багатьох галичан. Він уже не може ходити, тож на урочисту Літургію з нагоди великого християнського свята його вносять молоді монахи до храму на руках. Проникливим поглядом відивляється з просвіту дверей в душі людей, що гуртуються на подвір'ї - адже маленька церковця не може вмістити усіх, хто горнеться до монахів. Щонеділі Свята Літургія починається тут о 9 годині ранку, а коли завершується, на одинадцятьту скликають на Літургію вірних дзвони церкви Чуда св. Архистратига Михаїла. І жоден з храмів ніколи не буває напівпорожнім. Хто ж прокидається дуже рано і мешкає поблизу Дорівського лісництва чи відновлює сили на базі відпочинку Бурштинської ДРЕС, може о 8 годині ранку прийти

Dimic Непорочної

Місійно-катехитичний центр в Дорі (світлина Євгена Малъка)

на Богослужіння в церковцю місійного згромадження св. Андрея, що дісталася назву св. апостолів Петра і Павла і була освячена разом з монастирем в день св. княгині Ольги.

Розпис іконостасу в новому стилі виконав засновник монастиря о. Ярослав Свищук. Повернувшись з далекої Америки в рідні краї, в 1994 році він заклав перший камінь під

будову місійно-катехитичного центру - нині оригінальна за архітектурним стилем будова зведена на лівому березі Прута неподалік від монастиря монахів-студитів і мешкають в ній Сестри св. Вікентія. Тут же розташувався музей ім. А. Шептицького, експонати для якого о. Ярослав Свищук збирав в багатьох країнах світу. Варто загадати, що в грудні

1942 року о. Ярослав, тоді ще студент Львівської Богословської Академії, мав нагоду в митрополичих палацах Свято-Юрського собору слухати 75-літнього митрополита. Зустрічі з Князем Церкви запам'яталися на все життя і через багато років він дав ім'я митрополита власноруч створеному музеєві.

“Веселий край дав Вам Бог. I тут, у Ваших горах, такий люфт чистий та легкий, а водиця така прозрачна! Ліси такі густі та зелені і красні половини та й файні кішинці дав Вам Бог, що лиши май та будь!”

- писав митрополит Андрей Шептицький у пастирському листі до вірних Косівського деканату в 1900 році. Не міг знати тоді, що наприкінці двадцятого століття у вільній українській державі, у цих лісах густих та зелених постане стільки церков і монастирів.

Неоніла Стефурак

Поетична сторінка

С Т І Н А

У суворій кам'янистій пустелі оселилося два пустельники. Вони зайняли дві печери, одна навпроти одної.

Після довгих років молитов та неймовірних умертвлень один з них вирішив, що досягнув досконалості.

Інший також був вельми побожним, але водночас добрим і розважливим. Він спілкувався з нечисельними паломниками, утішав і давав порятунок тим, які заблукали або ж утікали.

“Увесь цей час він міг би витрачати на молитву та розважання”, - міркував перший пустельник, який засуджував часті, хоч і незнані отріхи другого.

Бажаючи явно продемонструвати, наскільки його побратим далекий від святості, вирішив ставити камінь перед входом у власну печеру щоразу, коли той вчинив невірно.

Через декілька місяців перед печерою виросла сіра гнітюча стіна. Пустельник замурував себе зсередини.

Нерідко ми самі зводимо довкола серця мур з малих камінців щоденної байдужості, помсти, мовчанок, незалагоджених справ, забаганок. Найголовніше наше завдання не дозволити, щоб навколо нашого серця виріс мур.

Dima Непорочної

ПАЦЛАВСЬКА МАТИ БОЖА

Чудотворна ікона Пацлавської Матері Божої

Повернулася в рідний край чудотворна ікона Матері Божої Пацлавської, яка сатанинськими діями атеїстичної комуністичної влади Радянського Союзу та тодішньої промосковської Польщі мала бути знищеною та повністю забутою, як і церковні храми та каплички Хресної Дороги. До кінця 1945-го року образ – чудотворна ікона була у величному мурованому храмі на Пацлавській горі, освяченому ще в минулому столітті (1897р.). До цього часу вона була понад чотири століття в дерев'яній церкві на цій же горі ще з 1409 року. Саме тоді “написав” її монах Лаврентій для храму, який мав назву Симеона Стовпника. Історія цього храму починається з 1309-го року, ще з часів вільного Галицько-Волинського князівства. Існує легенда: в цих краях поселився пустельник, що присвятив своє життя служінню Богові та лікуванню людей молитвою й цілющим зіллям. Саме завдяки цьому оселя на Пацлавській горі швидко розрослася і виникла потреба в побудові

церкви. Згодом тут розпочалася проща на святого Маковея (1 серпня за юліанським календарем). Йшли на прощу на Пацлавську гору люди з навколоишніх поселень, головним чином з гір та пригірських сіл, щоби помолитися Богу за зібраний добрий урожай, за здоров'я родин та посвятити зілля. В цих краях споконвіку проживали етнічні українці, здебільшого лемки та західні бойки.

Пацлавська гора знаходиться на південний від Перемишли на віддалі 20 – ти кілометрів, тепер це територія Польщі, неподалік від сучасного кордону між Україною та Польщею (всього 2–3 кілометри). Довкруг Пацлавської гори будувалися малі храми, де прочани могли відпочити, помолитися та гарно зодягнутися перед приходом на місце прощі до храму на Пацлавській горі. Важко сказати скільки було таких дочерніх храмів (не менше 5–6), що відкривалися в дні прощі, але тільки один з них зберігся до сьогодні. Це старенька дерев'яна церква в лісі, на віддалі 2 кілометрів від села Губичі і не більше як 3 кілометри від центрального місця прощі. Старенька церква в Губицькому лісі має давню місцеву назву “Пастушкова”. Село Губичі знаходиться на території Старосамбірського району всього 4 – 5 кілометрів від Добромиля та відомого монастиря Отців Василіян. Він розташований під горою на краю цього містечка. Назва поселення – Гучок.

Тут, в монастирі, недалеко від середньовічного замку Гербутів, розпочав свою духовну діяльність монахом майбутній архиєпископ Андрей Шептицький.

Державний кордон проходить майже біля самого порога (150–200 метрів) від Пастушкової церкви. Довкруги ней в напрямку Пацлавської гори були каплички, що супроводжували прочан на місце прощі. Вони становили Хресну Дорогу. Не вціліла з них жодна, залишилися тільки останки фундаменту, зарослі бур'яном. Все було зруйновано. Здавалося, атеїстична комуністична влада вже може “святкувати” перемогу над християнською вірою та особливо над Греко-Католицькою Церквою, яка завжди ставала на захист народу від сваволі поневолювачів, жертвууючи навіть життям духовних осіб. Великі опікуни Пацлавських храмів, організатори та

Dimittis Ne porochnoi'

учасники прощі, останні два перемишльські єпископи Йосафат Коциловський та Григорій Лакота були заарештовані в 1945 році, вивезені органами КГБ з Польщі в Радянський Союз в концтабори, де і загинули мученицькою смертю. Ми до сьогодні достеменно не знаємо, де їхні могили, а вони заслуговують бути похороненими на Батьківщині, бо є мучениками за Христову віру та Греко-Католицьку Церкву.

Місце Пацлавської прощі або відпусту називають ще Пацлавською Кальварією.

Перші римо-католицькі монахи на Пацлавській горі з'явилися в XVII столітті. Візантійські храми там вже діяли; прощі на свято Маковея відбувалися ще з XIV-го століття. Францискані заснували поряд з храмом Симеона Стовпника монастир і розпочали будувати римо-католицький храм. Саме вони стали організаторами створення на Пацлавській горі Кальварії. А що таке Кальварія?

Кальварія — це місце прощі, яке відтворює Хресну Дорогу мук Ісуса Христа за спасіння

людства. Вона, як місце прощі, за своїм задумом має бути подібною до гор в Єрусалимі, на якій Христос молився — Оливкова гора, та гора, на якій був розп'ятий Христос — Голгота. Голгота є либо горою, подібною до людського черепу (*кальварос* — з грецької — череп). Коли мусульмани завоювали Палестину і її покорили, то західно-європейські країни організовували в середньовіччі багато хресних походів на її визволення. Походи не принесли позитивних результатів. Тоді в Західній Європі почали створюватися місця прощі і Хресні Дороги, подібні до єрусалимських місцевостей. Саме Пацлавська гора з рікою Вігор внизу та горою по другій стороні річки дуже нагадують єрусалимські терени. В середньовічній Європі створено декілька Кальварій, в Польщі до 1939 року було дві. Пацлавська та Зебжидовська. У візантійському обряді Кальварій не існувало.

На Пацлавській горі до початку II світової війни проводились одночасно дві католицькі прощі — відпусти, а саме: греко-католицька та римо-католицька 13—15 серпня. В римо-католицькій церкві свята Маковея немає, тому крім прощі Хресної Дороги Ісуса Христа другим головним святкуванням були релігійні урочистості, присвячені Успінню Матері Божої. Саме на день святого Маковея (1 серпня за юліанським календарем або 14 серпня за григоріанським) припадає свято Успіння Богородиці. Монахи Францискані побудували каплички і створили дороги Її похорону з одної гори, де є костел (*символічна Голгота*), на другу навпроти Оливкову з переходом через ріку Вігор і переносом фігури усопшої Богоматері до кінцевої каплички. Брали участь в цій процесії всі, хоч Свято Успіння Богородиці припадає на 13 днів пізніше. Наявність і визнання двох календарів християнських католицьких віроспо-

о. Йосиф Маринович — останній парох у Пацлаві

На прощі у Пацлаві, 1923р.

відувань різних обрядів призводить до незручності, що є наслідком існуючого на протязі багатьох століть незрозумілого консерватизму деяких церков Східного візантійського обряду. (Це особливо проявляється в святкуванні в різні дні Різдва Христового, Воскресіння, Нового року та ін.).

Співпадіння та накладка двох прощ християнських католицьких обрядів в один час не приводило до непорозумінь і ніколи не було причиною протистоянь не тільки на релігійному ґрунті, але й на національному, політичному. Бог вище понад все і одна Мати Божа, не зважаючи на наявність двох чудотворних ікон. Обидві мали назву Пацлавська Мати Божа Кальварійська. Важливо також сказати, що прощі супроводжувалися великими ярмарками з великою кількістю крамарів та різних товарів, де крім релігійних атрибутів (молитовники, образи, навіть дзвони), можна було придбати речі широкого домашнього вжитку, іграшки та ласощі для дітей.

Минули десятиліття найстрашніших переслідувань за Христову віру комуністичних влад як і Радянського Союзу, так і прокомуніс-

тичної Польщі. Зруйнували вони повністю всі візантійські храми на Пацлавській горі, знищили духовенство, розстрілюючи священиків – греко – католиків. Мученицькою смертю в Гулагах загинули єпископи перемишльської єпархії, десятки тисяч етнічних українців – русинів були вигнані насильно з рідного краю та виселені під загрозою смерті. Деякі опинилися в Сибірі, інші на Радянській Україні. Не стало лемківського краю. Для декілька сотень тисяч осіб не стало Батьківщини. Комуністичні влади двох країн того часу діяли так, щоби на Пацлавській горі та Лемківщині, західній Бойківщині і теренах Надсяння та Холмщини не було навіть українського духу. Мовби настала повна перемога сил сатани над Христовою вірою та Греко – Католицькою Церквою. Та Божа воля була зовсім іншою. Сталося чудо. Мати Божа Пацлавська повернулася на батьківщину, в рідний край. Поки що не на Пацлавську гору, а в Пастушкову церкву в Губицькому лісі, дуже близько від пацлавських храмів, де була до пізньої осені 1945 року. Образу оригіналу чудотворної ікони не стало. Вона пропала, напевно, так само, як і корона короля Данила Галицького. Поки що не відомо, де образ – оригінал. Віримо, що знайдеться і повернеться в рідний край, де перебувала понад 530 років, збудують там капличку, відродиться церква.

Велика радість і щастя були на Старосам – бірщині біля Пастушкової церкви в Губичах в ювілейному для Христової віри 2000 – му році. Другого травня відбулося посвячення відпустового місця біля Пастушкової церкви Дрого – бицько – Самбірським єпископом Юліаном Вороновським. 21 травня святкували там повернення Пацлавської Матері Божої на батьківщину. 9 липня відбулося відкриття Хресної Дороги з посвятою віdbudovаних двох каплиць. Релігійні урочистості свята Маковея вперше після майже 60 – річної заборони, проведені в неділю 14 серпня. Віримо, що так буде завжди, відродиться і зростатиме духовність нашого люду. Допоможе нам в цьому наша щира молитва до Пацлавської Матері Божої, опікунки та захисниці народу цього краю.

Йосип Саляк,
20 вересня 2000 року.

Dimis Непорочної

РЕЛІГІЯ І КУЛЬТУРА

Слово “культ” і “культура” мають спільнний лексичний корінь. І це не випадково. Адже біля колиски стародавньої культури стоять релігійні обряди. Культ звернений до Бога, а культура - до людини.

Спроба знищення культу завжди становить загрозу для культури, яка формує духовний світ людини.

У документі Другого Ватиканського Собору “Радість і надія” читаємо: “Під словом “культура” на загал розуміється все те, чим людина вдосконалює і виявляє різномірні дарування своєї душі й тіла; старається своїми знаннями та працею підкорити увесь світ; розвиваючи звичаї та інституції, робить гуманнішим життя суспільства та сім’ї, і нарешті, з плином часу у вчинках виявляє великих духовні переживання і прагнення, ними обмінюються та їх зберігає, щоб послужили вони для прогресу багатьох, а то й цілого людського роду” (КДЦ 53).

У житті кожного індивіда зокрема, і суспільства в цілому, найбільше збагачує культуру релігія. Проблема зв’язку релігії та культури була предметом зацікавлення вчених. Більшість з них вважає релігію підмурівком культури. Англійський вчений-етнограф Джеймс Фрэзер стверджує, що з давніх-давен “всяка культура походить із храму”. Мета культури - це всесторонній розвиток людини, а мета релігії - удосконалення людини. Одним словом, культура душі є душою культури. Культура впливає як на формування самої людини, так і на формування світу людиною, яка використовує при цьому свій розум та свободу.

Культура присутня всюди, де людина проявляє свою духовність. На нижчому щаблі духовного стрижня міститься натура, природа, яка теж впливає на духовний світ людини. Звідси походить поняття культури в широкому розумінні, а саме: культура - це все те, що люди

Роман Петрик. Церква Воздвиження Чесного Хреста.
м. Дрогобич 1988р.

спільними зусиллями збудували на основі природи світу та людини, охоплює вона всю сукупність матеріальних та духовних цінностей, все, що геній людській створив упродовж століть.

Скільки свідчень на користь цього твердження міститься у бібліотеках, музеях, галереях мистецтва! В “Іліаді”, “Одіссеї” Гомера, “Божественній комедії” Данте чи “Людській комедії” Бальзака тайтесь віра, погляди на світ, на себе, на вічність, на те, що людське і що божественне.

Коли людина поєднує свої знання зі свідомою працею над собою, над своїм характером, інтелектуальне життя з добротою серця і молитвою душі, тоді релігія і культура доповнюють в ній одна одну. Адже слід зауважити, що культура ніколи не зможе замінити релігії.

Культура означає контроль розуму і волі над первинними поруходами натури. Вона переступає, перевищує натуру. В культурі голос моралі домінує над голосом природи. Практична користь культури - це удосконалення людини.

Яскравим прикладом поєднання релігії та культури була діяльність братів Солунських,

Кирила і Методія. Саме завдяки їм до слов'ян прийшла писемність. Використання глаголиці та кирилиці як засобу перекладу біблійного тексту, а також їх застосування в Літургії стало початком поширення писемності серед південних та східнослов'янських народів.

Один сучасний слов'янський мислитель сказав, що у нашому суспільстві слід з самого малечку знайомити дітей з релігією, щоб вони таким чином могли пізнати народну культуру, яка своїми коренями сягає у старше за себе

згадаймо хоча б голуба миру з гілочкою у дзьобі. Пікассо запозичив цей символ з Біблії.

Усі діяння наші, думки і сподівання закріплюються у слові. Слово - наше найзиркіше око, наймогутніша сила. Мова - це безцінний дар народу. Проте мовою ми можемо назвати і мистецтво, як от: скульптуру, живопис, музику. А скільки релігійних мотивів ми бачимо в літературі, словесності. В багатьох літературних творах ми надибуємо глибоке християнське осмислення людського буття, світло і тепло

благородної думки. Справжня лірична поезія сповнена філософських роздумів, де у центрі стоять теми життя та смерті, взаємини людини з природою, місце людини на землі і в космосі, проблема страждання, любові, людської долі, сенсу життя. Бог і всесвіт для авторів цих творів є джерелом роздумів і медитацій, пошуків відповіді на так зване вічне запитання. Справжня поезія дає можливість задоволінити духовні потреби людини. Висока форма поезії стоїть близько до Бога й людини. Натомість твір, позбавлений глибини, серйозного змісту, ніколи не посяде належного місця в історії.

Відомий український письменник, історик, етнограф XIX століття Пантелеймон Куліш був переконаний, що Біблія, Гомер та Шекспір - це три основні стовпи всесвітньої культури, від себе можемо додати - три основні джерела своєрідної духовної біосфери.

християнство, що походить із традицій грецьких та римських. Без знання релігії неможливо піznати її зрозуміти національну культурну спадщину. Наприклад, сучасне слово "спасибі" походить від давнього українського вислову "спаси Біг" (слово Біг, що побутувало у деяких староукраїнських говорах, - фонетичний варіант слова Бог). Величезне багатство містять також в собі релігійні назви, знаки та символи,

Роман Петрик. Церква Святого Юра.
м. Дрогобич, 1988р.

Єп. Станіслав Падевський

Dima НепорочноГ

Любім Ісуса через Марію!

Х. де Хуанес. Христос на Тайній Вечері

пізнати, що Божественна Літургія вартує стільки, скільки Сам Бог - усе Небо. Однак вартість Служби Божої подвоїться, якщо приступатимемо до Св. Причастя.

Один маленький хлопчик вперше приступив до Св. Причастя, але його радість була неповною, бо батьки ніколи не ходили на Службу Божу. Просив їх і благав про це, але всі зусилля були надаремні. Тоді почав двічі на тиждень ходити на Службу Божу, один раз за батька, другий раз за матір.

Мати зауважила, що в деякі дні її син встає значно раніше і почала за ним стежити. Одного разу навіть пішла за ним до храму, там побачила свою дитину, яка на колінах ревно молилася до Бога. Після Божественної Літургії очікувала його біля церкви. Коли її дитя вийшло із храму, запитала у нього, що все це означає? Хлопчик кинувся їй на шию, промовляючи: "Мамо, вчора ходив за тата, а нині за тебе". Наступного дня цей маленький ангел стояв на колінах під час Жертви Служби Божої між своїм батьком і матір'ю.

О! Благословенна Жертво Служби Божої! Ти - золотий ключ до різноманітних небесних скарбів. Скільки лише можеш, християнська душа, стільки іди на Службу Божу, слухай її уважно і проси завжди про малі та великі ласки, а опісля, не поспішай покидати храм, а подякуй нашому Спасителеві за безцінний дар любові при наймі 15 хвилин.

У наших храмах після закінчення Служби Божої часто можна побачити, як більшість людей прямує до виходу, в поспіху відмовивши один раз *Отче наш і Богородице Діво...* Така поведінка християн глибоко ранить Серце нашого Спасителя і ображає Його. Він очікує на нашу подяку, нашу любов, натомість отримує нашу байдужість і остиглість до Своєї Жертви Любові.

Пресвята Діва Марія в Меджугор'ї постійно заохочує нас до подяки Богові за всі ласки, котрі Він нам вислужив... Якщо прагнемо впровадити Службу Божу в наше життя, то просто

Усе, чим ми є, і усе, чим володіємо, усе приходить до нас від нескінченої доброти Божої, бо саме Він подарував нам життя і його зберігає. Завдяки Отцю Небесному ми народилися в християнському краї, завдяки Йому ми скеровуємо наші кроки до Небесної Вітчизни. Він оберігає нас від багатьох небезпек душі та тіла, обдаровує нас здоров'ям, силою, світлом, хлібом...

Проте найбільшим даром, яким усіх нас обдарував Предвічний Отець, була Жертва Його Сина, принесена на Голготі за усіх нас. На жаль, не всі скористали іскористають з цієї благословенної Жертви. Для багатьох вона залишилася незнаною і неоціненою. Якось благочестива Франциска Фарнезе засмутилася, бо не вміла належним чином подякувати Богу за отримані блага. Тоді їй з'явилася Матір Божа і, віддавши їй на руки Дитяtko Ісуса, промовила з материнською усмішкою: "Візьми Його і жертвуй як подяку, бо Він вчинив те, чого ти не змозі. Богу це буде до вподоби". Не одна християнська душа, покидаючи храм після Служби Божої, виходить з нього зі смутком у серці, бо відчуває, щось не так, не все вона зробила, щоби стати гідним учасником Голготи Божого Сина і належним чином подякувати Богові за Його Жертву, Його Любов... Наскільки ж більше втрачають ті, котрі в неділю чи свята залишаються в ліжку, розмінюють себе на дрібниці, гублять себе в п'янстві, розпусті, пустих розмовах, біля телевізорів, на рибалці, дискотеках. Вони не знають і не прагнуть, на жаль,

зобов'язані до неустанної подяки і прослави Бога не лише за всі блага, за всі ласки, але й за наші хрести і труднощі.

З особливою ніжністю Пресвята Діва Марія нагадує нам, що “*Вона - наша Матір і прибула на землю, щоб навчити нас слухати з любов'ю, молитися з любов'ю, а не з примусу, бо несемо Хрест. У Хресті кожної людини є слава Божа..*”

Подяка, величання і почитання Бога повинні випливати з нашого серця, нашого неустанного прагнення Господа, тому після Служби Божої та Св. Причастя кожен повинен якийсь час ще залишатися в єдності з Христом на подячній молитві. Це час перебування з Ісусом, бо Він прагне бути в глибині нашої душі.

З науки Марії в Меджугор'є випливає, що коли завершується Божественна Літургія Її Сина в храмі, то після виходу з нього для вірних розпочинається їхня Служба Божа для близкіх... Якщо серце християнина під час Служби Божої брало участь в Жертві Спасителя і наповнилося Божим миром, любов'ю, то покинувши храм, воно понесе усі ці Божі дари своїм близкім... Це і буде наша Служба Божа для близкіх.

Щоб добре усвідомити собі духовну науку Марії в Меджугор'є, необхідно пам'ятати, по-перше, після виходу з церкви не слід вступати в пусті балачки з близкіми; по-друге, треба зберігати в душі Боже Слово з Євангелії, жити ним цілий день, над ним розважати та насичувати свої серця.

Пам'ятаймо, що Марія прагне привести усіх нас до Ісуса. Це єдина і найголовніша Її мета. Усе це ми зможемо виконати набагато швидше, простіше, легше, якщо навчимося любити Ісуса через Марію, Її Непорочне Серце, відкрите для усіх нас...

На світлині видно під час Піднесення похиленого на Хресті Ісуса, хоча насправді на престолі не було жодного Хреста.

Це чудесне підтвердження Євхаристійної Жертви, що вершиться, як на Голготі. Ні священик, ні брат, ні фотограф не бачили того, що чудесним чином вийшло на світлині.

Цієї ласки удостоївся німецький священик на третій день після священичих свяченъ.

Підтверджую правдивість цієї події.

Отець Франц Кейсер, 29.08.1932р.

Роман Дерев'янко

СОБОР СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА

21 листопада Східна Церква святкує празник св. Архистратига Михаїла та Собор Безтілесних Сил. Празник було установлено у IV ст., вірні святкують його аж донині.

6 вересня також присвячено згадці про чудесну оборону храму Архс. Михаїлом від знищення в Колосах у Фригії. окрім того, Західна Церква з V ст. святкує 8 травня, як день з'явлення св. Архангела Михаїла на Гарганській горі в Апулії, а 29 вересня на замку св. Ангела у Римі.

Про існування Ангелів ми довідуємося зі Св. Письма. Бог створив ангелів до людини. Вони суттєво відрізняються від людських істот. Це - безсмертні, досконалі, чисті духи, наділені глибоким розумом і свободною волею. Церква висловлює думку, що кожного Ангела Бог створив індивідуально, на відміну від нас, людей, що тілом народжуємося від земних батьків. Ми, люди, маємо обмежені знання та можливості, натомість Ангели, обізнані з таємницями Божими, володіють неабиякою силою, непересічними властивостями, як істоти - духи (Тв. 8. 3).

Після створення Ангелів Господь Бог випробував їх, й третина з них згрішила, віддаляючись від Творця на чолі з Люципером (Одкр. 12, 7). Боротьбу добрих Ангелів зі злими очолив Архангел Михаїл. Тому Церква в обряді вшанування Ангелів ставить Його на перше місце. Ім'я Михаїл в гебрейській мові означає "хто як Бог".

Князь Ангелів в апокрифічній літературі розглядається як покровитель і заступник Ізраїля (1 Ен. 20, 5; 89, 76). У книзі

Даниїла він захисник євреїв від перської могутності (Дн. 12, 1). Він названий "Князем Ангелів" (Дн. 10, 13-21).

Михаїл є Архангелом, який "змагаючись з дияволом, сперечався з ним про тіло Мойсея". Михаїл з'являється також в Одкровенні (12, 7), де веде в

небі війну проти дракона. Тут він повстає перед нами як начальник ангельських військ і представник спільноти Ісуса (Одкр. 12, 10).

Чесноти Архистратига Михаїла - покора, чистота, ревність про славу Божу і добро людських душ.

За твердженням св. Григорія Великого, св. Бонавентури, св. Томи з Аквіна, ми знаємо, що саме Архангел Михаїл був Ангелом-Хоронителем Господа Ісуса. Церква заохочує вірних до вшанування і прослави св. Архангела Михаїла та інших Ангелів. Його честь і достойність випливають з того, що Він

на чолі з іншими Ангелами став в обороні Божої честі, Божого Імені, уособив прагнення і волю добрих Ангелів здійснити поклоніння Єдиному і Всюдисущому Богу-Творцю. У цій боротьбі не було інших варіантів, запитання, поставлене всім Безтілесним Силам, звучало однозначно: хто як Бог? І св. Архангел Михаїл, вірний слуга Божий, виявив незвичайну рішучість бути першим у цій невидимій борні проти Сатани й успішно очолив її. З Божою допомогою подолав ворога, і сили темряви зі своїм вождем-дияволом зазнали нищівної поразки. Їм не залишилось нічого іншого, як відступити з неба у місце, призначене збунтованим ангелам - у пекло. Після упадку злі духов ніколи вже не зможуть осягнути вічного щастя в небі, їх доля - це прокляття.

Свято св. Архангела Михаїла та всіх Безтілесних Сил вказує нам на велике значення Ангелів у житті. Вони як Ангели-Хоронителі оберігають нас від лиха в нашому особистому житті, наставляють на добру путь, бувають покровителями певних народів і країн. На Україні віддавна будувалися храми на честь св. Архангела Михаїла, а написані на високому художньому рівні ікони виявляють через ідею ікономаллярства, втілену на полотні чи на дереві, прагнення наших предків віддати достойну шану св. Архистратигові Михаїлу. Місто Київ з давніх-давен посвячене покрову Начальника Ангельських військ. Козацькі війська зображували на прапорах Небесного Архистратига.

Із візії благочестивої кармелітки Філомени († 1868р.)

з Сан Коломбо в Іспанії, довідуємося, як їй з'явився св. Михаїл і тричі повторив: "Проголошу ѹ мою велич". В іншій візії Філомена побачила Найсвятіше Серце Ісуса, з котрого стікала Кров, оживлюючи спасенними струменями землю. Потім Серце Ісуса перемінилося на зірку, невимовно яскраву, до якої приєдналися ще дві: вони символізували Марію та Михаїла. Господь Христос, відповідаючи на проосьби Своєї Матері, давав їй ласки, випрошені через Неї. Вона ж, звертаючись до св. Архангела Михаїла, промовила: "Іди і рознеси те, що Син Мені дає". Сестра Філомена визнала: "Я знала, що всі ласки для спасіння Церкви виеднүє та Непорочна, стопа якої зітре голову змія; а про те, що всі ті ласки рознесе, розділить один лише св. Архангел Михаїл, не відала. Взвивайте, взвивайте того всемогутнього Князя, бо почалися останні часи".

Тож, дорогий читачу, як найчастіше єднайся з Архангелом Михаїлом та своїм Ангелом-Хоронителем у величенні Бога, присутнього в Тобі та в Них. Зaproшу їх до своїх молитов, до подяки після св. Причастя. Розмовляй з Ними, як зі своїми товаришами. Часто говори Архангелу Михаїлу та Ангелу-Хоронителю, що любиш їх...

Позаяк Архангел Михаїл є прикладом неземної стійкості в боротьбі з сатаною та злими ангелами, редакція подає молитву-екзорцизм до Оборонця - Архистратига та Його послання від 12.11.1978р. в Італії. Молитву може промовляти кожний християнин під час виснажливої невидимої борні, яку здійснює щодень з силами темряви для осягнення Божого Царства. Боротьба ця нелегка і потребує

великих і постійних зусиль (Мт. 11, 12; Мр. 1, 14-15; 8, 34-37).

Молитва - екзорцизм:

Св. Архангеле Михаїле, допомагай нам у боротьбі, а проти негідності і підступів сатани будь нам обороною.

Покірно просимо, нехай його Бог подолає, а, Ти, Князю Небесного війська, сатану та інші злі духи, які на згубу душ по світі витаютъ, силою Божою скинь до пекла. Амінь.

Чимало наших земляків носять ім'я св. Арх. Михаїла. Редакція складає най тепліші побажання іменинникам з нагоди свята Архистратига Михаїла і зичить їм завжди перебувати в Божому міри та під опікою Арх. Михаїла!

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

Послання Святого Архистратига Михаїла

(Пінероло (Pinerolo),

Італія, 12 листопада 1978р.

Слава Всемогутньому Богу проти сатани і всіх його пекельних сил.

Слава, честь і хвала Всезнаючому Богу проти спотворених людей, тих, хто здійснює всякого роду беззаконня. З вершини гори Господа, я, Архангел, вождь Небесних Сил, споглядаю на вас, о люди землі, вас, хто платить неувагою на слози Божої Матері і залишається глухим на поперецьення Неба. Ви не тільки не каєтесь у своїх гріхах, але з кожним днем помножуєте їх, грішите все більше і більше, і даете згіршення своїм нащадкам. Сьогодні я здригаюся від жаху, - бо на землі, плідній завдяки проповіді Євангелія, де колись були великі скарби віри, завдяки свідченю мучеників і святих Церкви, - сьогодні є тільки безправ'я. Тільки зрідка ми зауважуємо добре їснува, але там стільки

кукіль, що тільки завдяки Божому милосердю залишається трохи незаглушених зерен. Містичне Тіло Христя сьогодні - це майже суцільна рана, і щоб лікувати його так, аби Церква знову досягла свого розквіту, о народи, година великого страждання прийшла на вас усіх. Я, Архангел Михаїл, з волі Божої повідомляю що вам і посилаю заклик людям доброї волі. Новий голос, чистий і сповнений сили, залунав сьогодні у Церкві: це голос Намісника Христя, посланого Богом, останнє прощення, яке пропонує вам Небо перед величими стражданнями. Він, покірний, мудрий і сильний Божий слуга, буде пасти жезлом справедливості це стадо приречених на загибель. Для цього Господь покликав його з відаленої країни і дав йому силу понад усіх його ворогів. Він відокремить добро від зла і приведе Боже стадо до Божественного Пастиря. Той, хто любить Господа, візнає і слухатиме Його слугу, але того, хто насміхається з нього, Всемогутній викриє і відішле в інше місце. Мати Божа допомагає йому і заступається за нього, і я, Архангел Вседержителя, кладу перед ним мій меч, як захист. Розважте, о люди землі, застановіться, упокоріться і поверніться до Господнього стада, тому що поза ним нема надії на спасіння. Поза ним ви знайдете тих, хто є куклем, вони численніші ніж колись. Велика лють у їхній жорстокості проти тих, хто продовжує справедливо хвалити Господа. Ви будете переслідувані ними, але тільки глупота і страх у їхніх очах викриватимуть їх. На противагу їм, мудрість і відвага будуть вашим щитом, а молитва і жертва - вашою зброєю для захисту. Мій голос лунає голосно над вами, о люди землі, і ще гучніше над вами, о люди Божі. Та чи багато провідників зрозуміють його, і скільки людей прислухаються до нього? О, Боже Вселенної, ці сини землі спотворені і

Dimittit Neperochnoї

їхні серця ще більш сліпі й мертві, ніж серця тих, що одного дня звеличували Тебе, як царя, а наступного розіп'яли. Це сучасне покоління думає тільки про тіло, та смерть вже чекає на них. Воно не бачить нічого, окрім слави і визнання світу, а дух цього покоління вчинив так, що образ і подоба Божка у ньому ослаблена і спотворена світом і через світ. О, Господи, зішли на це покоління

Своє прощення, щоб очистилося тягарем страждань. Якщо не вдарши його великим лихом, то мало хто з цього покоління спасеться від вічної смерті. Але горе, горе розбещенним, тим, що чинять усякого роду несправедливість. Для них нема більше надії. Вони будуть погублені у власному грісі й у ньому будуть тліти, і коли стогнатимуть, то будуть поховані під землею, поки

повна справедливість довершиться над ними. І на очищенні землі зійде новий світанок і усмішка повернеться на уста тих, хто надіятиметься на Господа.

(Друкується за виданням газети "Michael", вересень 1998р., Торонто)

БУКЕТ БІЛОСНІЖНИХ ХРИЗАНТЕМ...

Сонячні промені, проникаючи крізь вікна, торують собі шлях у простір, щоби подекуди спинитися на величавих вівтарях. Тихою ходою ступає паломник до головного вівтаря, де спочивають моші Верховного Апостола. Але поки він підіде до відомого місця в римській базиліці св. Апостола Петра, його чекають інші величаві твори сакрального мистецтва - "Пієта" Мікеланджело Буонаротті, хрещальниця, каплиці, прикрашені образами пензлів славетних майстрів давнини. Невдовзі побачить він і чудову мозаїку, де зображені св. Володимира і Ольгу, рівноапостольних князів Київських. Однак це ще не всі несподіванки, які чекають на прочанина в найважливішій базиліці католицького світу. Серце кожного українця нестремно рветься туди, до вівтаря, де спочиває святий, аскет і мученик за з'єднання Церков, св. Йосафат Кунцевич. Таблиця над Його гробницею відкривається перед паломниками словами: "Св. Йосафат, єпископ - мученик". І багато прочан чи просто туристів цікавляться, хто цей єпископ, адже ризи візантійсько-українського обряду відрізняються від риз інших Святих Отців, похованих у базиліці Верховного Апостола Петра. Часто на кам'яних східцях біля гробу св. Йосафата можна застати занурену в молитву людську постать, що клячучи, обливає слезами долівку. Хто це? Священик, чернець, семінарист, мирянин? Будь-хто, той, хто стає свідченням пульсуючого життя Української Греко-Католицької Церкви у серці католицького світу, в Римі. Серед каменю, приголомшуючих ліній і форм, людина виходить на спілкування в небесний простір. Ця розмова з Богом проходить через посередника св. Йосафата. Йосафат Кунцевич - це героїчна постать, що переросла свою добу (XVI - XVII ст.) і своїх сучасників. Йосафат - це насамперед духовний провідник, пастирська посвята, велетень екуменічної ідеї. І не дивно, що цей святий, чесний із собою, з людьми, перед Богом і своєю страдницькою Церквою, не завагався віддати своє життя за єдиність з Апостольським Престолом. Таким постає він в нашій буремній історії.

Тріб св. Йосафата...

Сюди приходять помолитися всі: семінаристи і чернецтво, щоб попросити вірності в служенні Богові; емігранти, щоб вимолити місце праці та кращу долю; невиліковно хворі, щоб зцілитися від важких недуг. Церковні і світські діячі схиляють голови перед Батьком Єдності, щоб якнайшвидше здійснилась ідея Господа Ісуса: "... щоб усі були одно, як Ти, Отче в Мені, а Я в Тобі, щоб і вони були в Нас об'єднані, щоб світував, що Ти Мене послав" (Йо. 17, 21). В цей останній місяць осені на долівку вівтаря перед гробницею священномученика Йосафата хочеться покласти букет білосніжних хризантем, які символізуватимуть чистоту душі Святого... Можливо, краплинка Його крові впаде і на наші охололі душі, щоб пробудити нас зі сну і ввести в нове життя з Богом.

Редакційна

Dimy Непорочної

“НЕ МОЖНА ЗАЛИШАТИСЯ БАЙДУЖИМ ДО ХРИСТА!”

I. Ваша Екселенціє, Ви прожили довгє життя, сповнене різних випробувань, змін політичних режимів. Що для Вас означає віра в Бога?

— По-перше, ніколи не можна залишатися байдужим до Христа, Його Правди, проголошеної в Євангелії. Її треба щоденно пізнавати в житті, насичувати нею своє серце з дитинства.

По-друге, необхідно міцно триматися Української Греко-Католицької Церкви, бо це єдиний рятунок серед нинішнього хаосу як політичного, так і релігійного.Хоча зараз, на жаль, чомусь дуже пропагується думка про зміну назви нашої Церкви. Усім тим, хто так ревно прагне зміни назви, хочу нагадати, що саме завдяки тій УГКЦ ми, українці, в умовах Австро-Угорщини та Польщі зуміли зберегти свою національну свідомість, свою культуру і свій обряд. Нам закидають, що наш обряд є дуже златинізований: дзвіночки, Хресна Дорога, вервіця, суплікація, набоженства до Найсвятішого Серця Ісуса, Непорочного Серця Марії, молебні, клякання до прийняття Найсвятіших Тайн... Взагалі, якщо брати до уваги ці закиди, то, як показує історія нашої Церкви, вони не нові й нічого доброго в собі не несуть, як не принесла затята впертість фарисеїв строго зберігати приписи Закону. В результаті чого не захотіли і не зуміли визнати в Ісусі правдивого Месію. Уесь світ, що нормально розвивається, стоїть на взаємозапозиченнях і взаємозбагаченнях, не втрачаючи при тому своєї неповторності. Зрештою, історія Східної та Західної Церкви підтверджує, як упродовж духовного розвитку вони одна одну збагачували своїми набутками. Тим більше, коли само Небо посилає людствові могутні засоби до спасіння, то чому ж не використати їх. Невже духовні розважання на вервиці про життя Ісуса і Марії, про Таїнства віри можуть зашкодити чистоті нашого обряду? А може, навпаки, через вилучення із нашого обряду цих побожних практик ми обіднимо себе. Задля чого тоді будуть усі старання, коли людина не відчуватиме серцем Бога, не матиме віри.

II. Як Ви думаєте, Церква повинна реагувати на зміни в житті?

— Правда Божа - незмінна, але Церква повинна іти в ногу з часом, бо інакше це може привести до багатьох непорозумінь.

Наприклад, чи Церква повинна вивчати досягнення науки, техніки, культури? Поза всяким сумнівом, і усе це використовувати для добра вірних.

III. У багатьох Своїх об'явленнях в різних місцях Матір Божа завжди старається привідкрити християнам велике Таїнство Служби Божої. Так, наприклад, у Монтихіарі Мати Божа під час благословення священика вкінці Служби Божої стала на коліна. Опісля запитала у провидиці Піріні Джілли, чи вона зрозуміла її вчинок? Піріна відповіла, що ні. Тоді Пресвята Діва їй сказала: “Благословення священика має таку силу, що Я, Мати Божа, стаю перед ним на коліна”. Скажіть, чи буде такий же вчинок зі сторони будь-якого вірного нашої Церкви порушенням обряду, якщо він під час благословення опуститься на коліна?

— Звичайно, що ні! Бо у вірі найголовніше не зовнішні приписи, а любов до Бога. Віра понад усе, а форма служить лише для вияву цього Богопочитання, прослави Спасителя і Матері Божої.

Єпископ Софрон Дмитерко, ЧСВВ під час зустрічі з молоддю

IV. Ви були в Меджугор'є. Що можете сказати про ці події?

— Так, я побував у Меджугор'є, правда, недовго, але побачив там правдиві свідчення живої віри людей з цілого світу. Паломники спішать на гору об'явлень Кріжевач та Подбрдо і там на гострих каміннях, під відкритим небом, незважаючи ні на спеку, ні на дощ моляться до Бога, до Пресвятої Діви Марії.

У Меджугор'є відбулися сотні тисяч навернень, багато фізичних зцілень. Усе це ще раз підтверджує стару істину, що злий дух ніколи не сприяє наверненню жодної людини. Послання Марії про мир, навернення, піст, молитву; Її наука про послух, доброту, спільну молитву в сім'ї; Її заклик до життя в Божій любові, до життя Службою Божою, до збереження себе у ласці та святості - усе це допоможе кожному християнину швидше і краще пізнати Бога.

V. Ви зустрічалися із Святішим Отцем Іваном Павлом II. Яке враження Ви внесли від цієї зустрічі?

— Святіший Отець Іван Павло II дуже скромна і доступна людина. Я розмовляв з Ним про стан нашої Церкви, про доцільність вживання слова “православних християн” під час Служби Божої. Він погодився, що зараз вживання цього слова недоцільне з огляду на трагічне минуле. Коли ж я попросив Його уділити благословення, то Він це радо вчинив: “З цілого серця благословляю всіх греко-католиків!”

VII. У середовищі вірних зараз ведуться суперечки, якою мовою необхідно відправляти Божественну Літургію українською чи старослов'янською? Що Ви думаете з цього приводу?

— Думаю, що вживання старослов'янської мови прив'язує нас до східного сусіда, якоюсь мірою впливає на нівелювання нашої національної свідомості, віддаляє молодь від Церкви.

VIII. Нашим читачам цікаво буде довідатися про Вас, Ваше становлення як людини і священика.

— Я народився 1917 року на Тернопільщині в сім'ї греко-католицького священика. З раннього дитинства зростав у релігійній атмосфері. Мав свою капличку, свої ризи, де відправляв “свою” Службу Божу. З дитячих літ полюбив майку, де завжди було багато молоді, виголошувалися цікаві проповіді про Матір Божу, пізніше відкрив для себе особливу чарівність і глибину набоженства до Найсвятішого Серця Ісуса, що відправляється в червні. Цікавий історичний факт, коли в нашій Церкві почали відправлятися молебні до Найсвятішого Серця Ісуса, дуже багато українців перестало ходити до костелів, а повернулися до рідної Церкви.

Багато читав аскетичної літератури: твори митрополита Андрея Шептицького та інших наших і західних теологів, святих... Важливу роль у моєму виборі та становленні відіграв мій батько, який постійно проводив зі мною духовні бесіди. З цих розмов я щораз більше переконувався у своєму покликові. Опісля вступив до новоціату Отців Василіян у Крехові, де на той час магістром був отець-доктор Павло Теодорович, високоосвічений і побожний священик. Від нього я почерпнув перші засади монашого життя. Потім була війна, навчання в Празькому університеті. У 1942 році я повернувся в Галичину, а далі після війни підпілля, арешт, тюрма. Непрості це були часи, але дякую Господу Богу за ту пробу, яка випала на мою долю...

VIII. Ваша Екселенціє, від імені усієї редакції журналу, дозвольте подякувати Вам за розмову і побажати Вам повноти любові у Христі, Божого миру та щастя! І, накінець, щоб Ви хотіли побажати нашим читачам?

— Перш за все уважно читати журнал “Діти Непорочної”, пройнятися ідеями Марійського часопису, відкрити своє серце Богові та Марії, а також прийтіть мое благословення:

†Благословення Господнє Отця і Сина, і Святого Духа нехай зійде на вас і перебуває з вами повіки.
Амінь.

Бесіду провів Йосиф Воробець

ВІЧНИЙ СПОЧИНOK ДАЙ ЇМ, ГОСПОДИ!

На землі існує багато різноманітних терпінь, але одним із найболячіших є втрата дорогих нам осіб.

Св. Павло навчає, щоб після смерті найдорожчих осіб ми не піддавалися смутку, розpacу, як погани, котрі не мають надії на поєдання з померлими. Ми віримо, що ті, хто вже відійшов у вічність, лише заснули і колись повстануть, з'єднані любов'ю у Серці Спасителя, згromадяться і ніколи більше не розлучаться.

Зі Святого Письма знаємо, що душа, перш ніж піти до Неба, повинна відпокутувати усі свої земні гріхи. Найбільшою мукою в чистилищі є все-поглинаюче прагнення оглядати Обличчя Ісуса і неможливість так чинити через свої упадки.

Окрім того страшного духовного терпіння, тієї муки любові, які переносить душа в чистилищі, існують ще фізичні терпіння. Вони повинні усунути другу перепону, яка повстала між Богом і душою через недобросовісне виконання заповіді любові до близького.

Потіхою для нас може бути те, що дорогі нам особи перебувають в чистилищі, де вони, крім великих фізичних терпінь, зазнають ще й радощів. Втішаються, що люблять Бога і більше Його не зможуть образити і що, терплячи в чистилищі, виконують волю Божу.

Потіхою для померлих є спілкування з душами в чистилищі, відвідини Ангелів-Хоронителів, що є посередниками поміж ними та Небом і землею. Ангели спонукають і живих на землі до молитви за померлих.

Смерть не обриває ніжних стосунків з померлими, бо вони назавжди пов'язані з нами кровними узами, любов'ю, дружбою, подякою, пам'яттю... Тож не занедбуймо надхнень добрих Ангелів-Хоронителів і поспішаймо з допомогою нашим рідним померлим.

Крім відправлення річниці після смерті рідних, необхідно в День Задушний (2 листопада) ревно

молитися за них і за всіх померлих. В цьому намірі добре піти на Службу Божу, до Сповіді та Св. Причастя.

У 1894 році під час адорациї Ванди Мальчевська зі слезами на очах молилася за душу померлої родички. Саме тоді їй з'явився Ісус Христос і

промовив до неї: “Заспокійся, бо небіжчиця з тієї землі відійшла смертю праведних. Якийсь час вона жила майбутнім, сумувала за коханим чоловіком і родичами та в тиші готувалася до смерті, котра мала полегшити їй зустріч з рідними. Знаєш, що була милосердною до бідних, справедливою для прислуги, прив'язаною до святої віри, любила Вітчизну, дбала про добре виховання сина, терпеливо переносила різноманітні прикроці в житті, зберігала заповіді Святої Церкви, приступала до Святих Таїн. На дорозі до вічності їй було уділено Святе Таїни. Усе це було їй зараховано як прощення заслужених провин. Її душа буде спасенна... Вислухай за неї тридцять Служб Божих та під час них прийми і жертвує за неї Св. Причастя, а

після обіду стільки ж адораций”.

У День Задушний посеред ночі Ванда прокинулася й почуда жалісний голос: “Змилуйтесь над нами, принаймні ви, наши рідні та друзі, бо сильно терпимо у в'язниці чистилища. Ви не уявляєте, які муки переносимо тут. Терпимо духовно, бо пориваємося до оглядання Господа Бога, проте не в змозі досягти того, бо найменша пляма гріха, не очищена покутою, перешкоджає нам вийти звідси. Терпимо і фізично, бо переносимо ті ж муки, що ми прокляти в пеклі, тільки з тією різницею, що ми мучимося до часу, а ти - навіки. Ми самі для себе нічого зробити не в силі, проте ви можете багато. Жертвуєте за нас Святе Служби Божі, а також різні відпустові молитви, давайте пожертві. Однак пам'ятайте, що найкориснішу допомогу нам

Т. Г. Шевченко. Старець на кладовищі, 1859р.

Dimy НепорочноГ

ДЕНЬ ЗАДУШНИЙ

дастє, коли постараєтесь про відправлення Святої Служби Божої за нас. Кров Господа Ісуса у Святій Службі Божій, що її жертвує священик, загасить полум'я чистилища... О якими щасливими є ті, котрі за життя роблять усе, аби сюди не потрапити. Вони дотримуються Божих та церковних заповідей, уникають гріхів, чинять добро, часто сповідаються, беруть участь у Святій Літургії, дають пожертву на церкву та вбогим, нікого не кривдять.

Горе тим, хто забуває про перестороги Святого Письма, в якому чітко сказано, що чужоложники, проклинаючі, пияки та злодії не оглядатимуть Царства Небесного... Як листя з осіннього дерева, душі тих грішників летять до пекла. Коли ж через щиру сповідь і покуту уникнули пекла, то їх приречено на довгі та страшні муки, бо ніщо нечисте неувійде у Царство Небесне. Тепер це пізнаємо, але вже занізно..."

Однак, дорогий читачу, ти повинен знати, щоб твоя молитва і милосердні вчинки дійсно допомогли терплячим душам в чистилищі, тобі самому потрібно перебувати в стані ласки, тобто не відчувати в душі жодного смертельного гріха. Добрий звичай колись панував у наших предків: вони приступали до Св. Сповіді в День Задушний, аби з чистим серцем складати жертви і благання за померлих братів і сестер.

На жаль, люди, котрі живуть на землі, дуже скоро забувають про померлих, які, немов жебраки, чекають на чиюсь пожертву. Іноді цілі віки приречені чекати душі в чистилищі на допомогу. Коли б Церква не жертвувала молитов за душі, опущені в чистилищі, багато з тих нещасливих очікувало б даремно. Деяким душам з чистилища дозволено з'являтися людям у снах і наяву. Це для них єдиний спосіб благати про допомогу. Проте люди здебільшого легковажать снами, які походять від Бога, або зовсім в них не вірять, тому мало кому приходить на думку дати за тих нещасних на Святу Службу Божу, помолитися за них, скласти пожертву. Люди не припускають навіть думки, що знак з іншого світу може прийти тільки з дозволу Божого і легковажити ним ніколи не можна.

Ніщо так не пригнічує душу з чистилища, як жаль чи ненависть тих, котрі залишилися на землі. Такий жаль і ненависть приносять лише шкоду як душі в чистилищі, так і людині на землі. Проте прощення померлим з любові до Бога і до близького приносить величезну потіху для терплячої душі, а людям на землі виеднє ласки Божі. Тож необхідно все простити за життя, щоб нам було прощено після смерті.

Наймилосерднішою, найспівчутливішою, найміцнішою Заступницею душ в чистилищі є Пресвята Діва Марія. Її співчуття до тих нещасних безмірне, а заступництво за них - неустанне. Завдяки Своєму винятковому привілею Матір Божа має право на кожне Своє велике Свято звільнити кілька душ із чистилища.

У році існує один чудесний день, коли муки усього чистилища припиняються на добу. Це - День Задушний. Тоді душі відпочивають і не терплять... Яку силу в цей день має спільна молитва всієї Церкви, цілого християнського світу за померлих.

Якщо в цей день хтось не в змозі відвідати цвинтар, може допомогти померлим молитвою і думкою про них здалека від їхньої могили. Найважливішим тут є намір жертви, бо щира молитва завжди віднайде дану душу і допоможе їй в терпінні.

Дуже важливо, як люди поводяться на цвинтарі. Людина, завітавши туди, входить у дім померлих. На жаль, не завжди на наших цвинтарях існує пошана до померлих, порядок біля могил... Душі потерпають від нашого безкультур'я, неповаги до них...

Кожна жертва, духовна, фізична, матеріальна, має велику реальну цінність для душ у чистилищі. Можна за них жертвувати будь-яку маленьку дрібничку, навіть прихід на цвинтар, або вінок, квіти, запалену свічку, терпляче перебування під дощем і т. д. Усе має неоціненну вартість у вічності, бо намір надає важливості та значущості кожному нашему зусиллю.

Окрім різних пожертв за душі в чистилищі, можемо брати на себе фізичний біль, тобто свідоме терпіння, але найбільше ласк померлим душам можуть випросити діти.

Мучеництво з любові до Бога, перенесене свідомо, відразу ж перекреслює всі кари чистилища.

Тож, дорогий читачу, пам'ятай завжди про своїх рідних та близьких померлих упродовж всього року, а особливо в День Задушний; згадай про них у своїх молитвах, пожертвах, добрих вчинках, відправлених Святих Службах Божих, відмовлених вервицях і Хресних Дорогах, згадай, запаливши свічки і скропивши посвяченою водою могили, пожертвувавши відпусти та інші добрі наміри...

Редакційна

Молитва св. Гертруди за померлі душі

Милосердний Боже, з Маєстату Твоєї хвали глянь на бідні душі, що терплять в чистилищі, зглянься над їхніми муками, над слізами, котрі перед Тобою проливають, почуй їхні благання і стогони, змилуйся, відпусти їхні гріхи.

Жертую Тобі найсвятіше життя, всі заслуги Ісуса Христа, всі покути, пости, чування, молитви, праці, болі, Кров і Рани, муку і невинну смерть, котрі в найпалкішій любові терпів за нас Твій наймиліший Син, за всі злочини, котрі вчинили душі, за недбальство, поповнені в Твоїй святій Службі. Прошу, щоб тим ублаганий, Ти зволив прийняти ту улюблену душу до райського щастя, аби Тебе величала навіки. Амінь

ХРИСТОС І ЗЕМНА БАТЬКІВЩИНА

Коли читаемо Євангелію про кінець світу, наше тіло проймає дрож. Це одна з найцінніших наук Христа Господа; цей світ проминає, земля, життя, земна батьківщина - усе минеться...

Тому найголовніше - це вічна батьківщина. Отже, батьківщина земна це щось не суттєве? Поміркуймо над цим: Христос є Царем вічної батьківщини. В такому випадку, чи ми не повинні любити земної батьківщини?

Дехто може закинути, що всі духовники велять нам любити вічну батьківщину, і ми забуваємо про земну.

Часто християнську релігію звинувачують у тому, що говорить тільки про небо, а не про земну вітальну і тому не виховує добрих громадян. А це зовсім не так. Історія свідчить, що Папи завжди допомагали нашій батьківщині. Почавши від Григорія VII, котрий дав корону князю Ізяславу, у 13 ст. Святіший Отець коронував Данила Галицького. Папа хотів скористатися допомогою козаків в поході проти турків. Особливо прихильно ставився до українців Папа Лев XIII. В роки Другої світової війни, в той час, коли всі про нас забули, Папа Пій XII став українським опікуном. Наша віра, хоч і називається католицькою, не є ані італійською, ані польською, ані вірою українською, - а католицькою, що означає вселенською, а, отже, вірою всіх народів, рас. Та все ж я б хотів відповісти на закид, що християнська релігія недостатньо вчить, як любити батьківщину.

Любов до Вітчизни в християн випливає:

- а) з прикладу, даного Богом;
- б) із наказу Святого Письма.

див. Очі Господа бачать майбуття: Єрусалим охопить полум'я, переможець - неприятель катуватиме його мешканців, і тому Господь, який так любив Свою батьківщину, заплакав над її долею. Такий приклад любові до батьківщини дав нам Бог.

Згадаймо собі відому відповідь Господа Ісуса: “*Віддайте кесареві, а Богові Боже*”. І напоминання св. Павла: “*Не має влади іншої, як тільки від Бога*”, а також визнання святих апостолів: “*Більше належить слухати Бога, ніж людей*”.

Зі сказаного випливає позиція християнства: “*Віддайте кесареві, що є кесареве*”. Цікар - символізує земну владу, повагу до держави. Господь накладає обов’язок віддати державі, що належить їй.

Що ми винні державі?

Допомога, податки, належне ставлення, покора - має право держава вимагати від нас.

“*Немає влади, як тільки від Бога*” - це означає: будьте доти послушні, доки земна влада не наказує вам щось робити проти Бога. Святіший Отець в енцикліці, в котрій наказує святкувати урочистість Христа-Царя, пише: “*Якщо люди в особистому житті й спільноти визнають владу Христа - це принесе надзвичайну користь суспільству: запанує правдива свобода, порядок, розуміння і мир. Царська влада Христа освячує владу уряду, виробляє в громадян почуття обов’язку і покори*”.

Далі Папа говорить: “*Якщо керівники і законодавча влада*

Бачу таку картину: Ісус на передодні Своїх муки, пішов на Оливну гору, там Він прощається з Єрусалимом. З Оливної гори ще раз дивиться на святе місто, зодягнуте у пурпур заходу сонця. Потекли слізози з очей Господа. Христос заплакав над Своєю батьківчиною, над її народом, який не чув голосу Божого і Ним погор-

Dimittit Neoporochnoi'

визнають, що вони не власними силами, але радше з волі Христа здобули владу, то зможуть побожно і помірковано використовувати її, обатимутъ про добро і повагу до своїх підвладних співбратів".

Ми зрозуміємо правдивий фундамент патріотизму, якщо поміркуємо, у чому полягає зміст широї любові до батьківщини.

Може, у тому, що ми прив'язані до родинного дому, де нам мати співала колискові? Або кохаемо рідне село, місце, де народились, наш народ, землю? Хіба тільки в цьому? Ні! Християнська любов до батьківщини вносить ще щось.

Вона полягає у святому прагненні й неустанній праці, завдяки чому у цілому світі стараємось здобути шану нашій батьківщині, народу! Нехай праця в нашій батьківщині буде найкращою у світі, відзначається добросовісністю, розвиває довіру. Якщо мое сумління чисте, я кохаю батьківщину! Нехай наука підноситься високо і здобуде повагу у світі. Якщо я вчений і сумлінно виконую наукові досліди, тоді я люблю батьківщину. Якщо я вчитель, священик, батько, матір, та повинен непохитно віддаватись моєму покликанню, бо в цьому виявляється моя любов до батьківщини! Віра, релігійність нашого народу нехай променє по світі; якщо будемо над цим працювати, тоді можемо собі сказати, що любимо батьківщину. Нехай чесноти нашого народу сяють, як невинні дитячі очі.

Ось у чому полягає правдива християнська любов до батьківщини! Правдива любов до вітчизни зуміє піднести народ, не осуджуючи інших; вона не виросте до шовінізму, не нищитиме інші народи, не намагатиметься заволодіти світом! Правдива любов до батьківщини не буде сіяти ненависть до інших народів, бо знає, що всі ми діти єдиного Бога! О, коли б люди мали таку любов до рідної країни! Не було б воєн та несправедливих мирних дого-

ворів! Християнська релігія вчить правдивої любові до вітчизни!

Існує патріотизм, який проявляється у гучній любові до батьківщини, яка зовсім чужа і ворожа християнству.

Релігія не вчить патріотизму, котрий тільки кричить: "Слава!", - але не може знести дрібних жертв, не здатна виконати щоденні обов'язки, тим більше не спроможна на героїчні вчинки в критичні часи. Гучні бенкети, годинні промови, статті в газетах не приносять користі батьківщині. Християнство вчить працювати до останнього подиху. Хіба це не правдива любов до батьківщини?

Сьогодні, коли зникає у суспільстві порядність, християнство закликає не заплямувати своїх рук і душі! Хіба це не патріотизм?

Сьогодні, коли нечувана брутальність розвалює фундамент державного життя - родину, коли ані уряд, ані жодні інші віровизнання не відважаться запротестувати проти розлучень, тільки християнство має відвагу сміливо промовляти до подружжя: "Люди, брати, Христос забороняє розлучення". Хіба це не найбільша любов до батьківщини?

Християнство звертається до батьків, які нині втратили усвідомлення свого прекрасного покликання. Ані закон, ані соціологічні дані, ані дослідження всіх тих, які турбуються про добро народу, не в стані зарадити злу і огиді, тільки наша свята віра зуміє вберегти родинну святыню від дитиновбивства. Хіба це не патріотизм?

Християнство звертається до молоді, до єдиної надії на майбутнє батьківщини, і, коли ані школа, ані уряд, ані батьки не можуть охоронити її від диявольського бруду вулиці, кіно, театру, християнство волає: "Дорога молоде, бережи чистоту своєї душі, бо що станеться з нашою батьківщиною, якщо пляма гріха відіб'ється на вашому обличчі й спричинить занепад тіла і душі". Визнайте,

що це правдива, єдина, свята любов до батьківщини.

II

Звідки християни черпають любов до батьківщини? Почуємо дивну відповідь: з цієї риси християнства, яку, на перший погляд, можна вважати за таку, що суперечить розвиткові патріотизму. А саме: християнин, окрім батьківщини земної, знає ще батьківщину вічну.

Незабутні слова Христа Господа наголошують, щоб ми не лише віддали кесареві кесареве, але й Богові Боже. Може, нам навіть не прийшло на думку, що життя вічне, любов до вічної батьківщини є найкращою школою любові до земної батьківщини! Вернімося подумки до визвольних змагань 1918-1920рр., коли нашу бідну батьківщину продали, сплюндували, замазали червоним ті, котрі не шанували і не вважали за святе ані життя вічне, ані вічну батьківщину. Чи християнство і любов до батьківщини не узгоджуються взаємно? У 1919-1920 рр. нам не можна було бути українцями, бо за молитву за Україну загрожувала шибениця. Сьогодні в церквах молимося по-українськи, виголошуємо проповіді по-українськи, звертаємося до наших українських святих і молимося за тих, що відійшли від нас, віддавши своє життя за волю України.

Церква і християнська віра є джерелом любові до батьківщини. Коли християнин замислюється над тим, чи виконує те, чого вимагає від нього батьківщина, він одночасно мусить відповісти на запитання: чи працює для душі так, як повинен працювати, чи віддає Богові те, що є Боже.

Християнство є великою школою патріотизму: воно радить сплачувати податки, вимагає належної поваги до влади, але не забуває про Бога, обличчя якого закарбовано в людській душі.

У Старому Завіті мудрець Соломон так закінчує книгу Приповідок: "Бога бійся і запові-

РОЗДУМИ НА ТЛІ ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ

дей Його пильний, бо в цьому вся людина, усі бо діла Бог приведе на суд: усе, що тайне, чи воно добре, чи лихе". Так само вчить Господь, кажучи: "Віддаите Богові Боже!" Все марнота, все ми- неться, ніщо не зможе нас зробити повністю щасливими, тільки усвідомлення, що душа моя чиста, що я спокійно можу дивитися в Обличчя Бога. Все вчення Господа Ісуса пронизує думка: *спаси свою душу!* Всі слова і вчинки Ісуса Христа ведуть до утвердження в наших серцях гасла: *у тебе вічна душа!* Якщо ти збережеш її для вічного життя, то ти вчинив все, якщо ж ти її занапастив - ніщо тобі не допоможе, хоч би ти здобув цілий світ!

Віддаите Богові Боже. Все, що маємо, є Боге, а отже Йому віддаймо! Ви чули про "Книгу Життя", куди Бог записує кожний наш вчинок, щоб свідчила про нас в день Господнього суду?

Де я живу? Все одно!

Як довго я жив? Чи я відігравав важливу роль, чи маленьку: все одно!

Тільки це має значення: чи віддав я Богу, що є Боже.

Подумайте, дорогі мої, як ці слова спонукають до щоденних, сірих, дрібних обов'язків! Виконати щоденні службові обов'язки іноді складніше, ніж прийняте несподіване мучеництво; витривале, героїчне життя серед нестатків і випробувань важче за мужню смерть.

Так, наша віра завжди говорить про вічне життя, про другу батьківщину, але визнайте: жодна думка не є таким джерелом любові до батьківщини. Приайде година, коли Бог зажадає всього від тебе, ти будеш змушений віддати Йому самого себе; і підуть до Нього всі люди, з котрими ти зустрічався в житті!

Поки я народився, я існував як прекрасна ідея в Бозі. Він мене

створив. Моїм обов'язком є удосконалювати в собі Божу ідею. Зажадає Бог звіту і від тих людей, з якими я зустрічався. Я не можу байдуже пройти повз близького. Апостолам Господь наказав будувати Церкву, мученикам подавати приклад, вченим боротися проти блудної науки, св. Володимира призначив апостолом України.

А мене?

задоволення, заробити гроші, але чи достатньо я турбувався про мою бідну душу? Віддав тілові, що належить йому, може, навіть більше, але чи віддав Богові Боже? На все маю час: на забаву, товариство, відпочинок, але чи хоч хвилинку я присвячу душі? Так було досі.

А як буде у майбутньому?...

Ось так, дорогі, розуміє наша свята віра любов до земної батьківщини. Здавалося б, нечасто про неї згадує, але якщо заглибимось в цю проблематику, то відчуємо, що вірність Церкві й патріотизм, правдива релігійність і правдива любов до батьківщини, християнське, водночас любляче Вітчизну серце тотожні між собою поняття. Найбільше благословення сходить на державу, котра обов'язки щодо батьківщини ставить нарівні з обов'язками щодо Бога.

Немає сили, філософського напрямку, товариства, релігії, котра б так служила земній батьківщині, як християнство!

Невже той, хто є християнином, не може бути добрым громадянином своєї батьківщини? Чи той, хто збирається до вічної батьківщини, не може вже любити земної? Якщо віддам Богові Боже, невже я не зможу віддати батьківщині, що їй належить?

Ви знаєте, хто такий Даниель О'Коннель?

Найбільший син Ірландії і найвірніший син католицької Церкви. У своєму заповіті він написав: "Тіло своє залишаю Ірландії, серце - Римові, душу - Богові".

Ми, українці-католики, у своєму заповіті запишімо: "Тіло своє залишаю Україні, серце - Католицькій Церкві, душу - Богові".

о. Петро Герилюк-Купчинський,
ЗСД

Він хоче, щоб я був світлою душою; довкола стільки темряви, розpacі. Якщо я творю добро у своєму маленькому середовищі, то вже віддаю Богові Боже. А Бог колись запитає: "Скільки світла ти розлив у темряві, посіяв зернину у ґрунт? Скільки бальзаму приклав до ран?"

Отже, зробімо короткий іспит совісті: Боже, чи віддав я Тобі належне? Вже сивіє мое волосся. Восени вітер зриває і розносить листя. Якщо мене колись Господь зірве з дерева життя, який стану перед Богом? Замислюся над життям: скільки років пробігло, скільки років я працюю, щоб заробити на хліб, щоб отримати

Dimiti Непорочної

Серце за серце

“Мені 20 років. Я народилася у католицькій родині. Шлюб моїх батьків був невдалий, через це я дуже страждала, відчувала себе нещасною. Замкнулася в собі, не вміла знайти спільноти мови з ровесниками. Батько завжди був зайнятий лише своїми проблемами, жінка і діти для нього нічого не означали. Зі смутком зауважую, що він і надалі такий... Безнадія оволоділа мною. Тепер знаю, що бракувало мені Бога. Лише Він був у змозі вилікувати мое поранене серце і заповнити пустку в душі.

Мені бракує слів, щоб виразити свою любов і подяку до Бога за те, що допоміг мені усвідомити так багато, зрозуміти саму себе, мій внутрішній біль. В якусь мить відчула, що тут, на землі, я повинна виконати певну місію і не маю права марнувати своє життя. Зрозуміла багато помилок, які здійснила. Саме вони мене постійно паралізували і обмежували. Вже перестала чекати на те, щоб хтось мене кохав, бо найважливішим є те, щоб ми когось любили. Важко мені визнати, що я - егоїстка, і завжди бажала лише брати, а не дарувати. Гляньмо на Христа. Він першим проявив до нас Свою Любов. Під час смерті на Голготі Сам був опущеним, зрадженим і погордженим. Однак, незважаючи на це, молився до Отця Небесного: “Отче, відпусти ім, не знають бо, що роблять...” Ми повинні наслідувати Його і любити, незважаючи ні на що. І не очікуймо нічого взамін, бо тоді наш дар буде користолюбним.

У житті я вчинила безліч гріхів, допоки не навернулася до Бога. Важко повірити, що для щастя нам потрібний тільки Бог. Нерідко блукаємо, грішимо, коли ж повертаємося, то відкриваємо, що один лише Бог у змозі дати те, що нам так потрібно.

Більше року займалася мастурбацією і не в силі була з тим покінчити. Зненавиділа себе, бо знала, що, стаючи невільницею власного тіла, відкидаю Бога. Шукаючи тілесної втіхи, завдавала великого болю моєму Спасителеві. Однак Ісус завжди повний Милосердя і Любові. Коли я благала Його про допомогу і зцілення, Він мене вислухав і зцілив. Було це для мене великим чудом. Лише тоді усвідомила, що для Ісуса кожна людина дуже дорога. Але це ще не всі мої упадки. Якось я познайомилася з хлопцем. Він мною зацікавився. Зустрічалися з ним упродовж місяця. Одного разу ми опинилися в незнайомому місці, я відчула себе дуже самотньою і покинутою. Знала, що нічого для нього не значу, що він мене не кохає і йому від мене потрібно лише одне... Ми випили, самотність мене доконала, і сталося те, що в таких ситуаціях відбувається. Опісля гірке розчарування заполонило мое серце. Цей випадок показав мені, хто я насправді. Як важко визнати власні гріхи та слабкості. Тепер уже знаю, що Бог мав на думці, просячи про збереження чистоти серця і тіла. Лише чиста любов наповнює інтимні стосунки чимось добром. Натомість зосередженість лише на самій насолоді вбиває любов. Чим менше людина вірить, тим більше шукає фізичних задоволень... Сатана, щоб нас поневолити, вміло використовує миті самотності, розпацує і схиляє нас до пожадливості тіла. Важливо зуміти до кінця зберегти себе у чистоті, інакше хтівість вб'є у душі все святе, залишивши тільки порожнечу і самотність. На жаль, я зрозуміла усе це занадто пізно. Почала багато молитися, особливо за біdnих грішників, поневолених різними гріхами (наркотики, секс, порнографія, еротизм, мастурбація, алкоголь...) Усе це сильна зброя сатани, що віddalaє нас від Бога. Не даймо себе звести сатані! Не даймо себе звести тілесним розкошам! Борімся зі своїми вадами, щоб дозвіті до любові нашого Отця. Епоха, в якій живемо, дуже зла: і преса, і телебачення заливають світ брудом, пропагандою насильства, розпусти, низькопробними передачами... Проте любов Ісуса міцніша від усякого зла. Треба лише запрагнути святості, глибокої вірі та любові й усе це збудеться. Найголовніше, щоб кожен з нас дозволив Богові жити в собі. Без нашої згоди Він нічого вчинити не зможе. Любов не знає примусу. Бог хоче нашої доброї волі, нашого старання любити чисто і свято. Мое серце радіє, коли дізнається, що є люди, для яких любов, віра, Бог – це непусті слова. Тепер молюся за всіх, а особливо за нещасних грішників, яким важко вирватися з-під влади сатани. Маю надію, що мій гіркий досвід допоможе й іншим на дорозі навернення до Бога, до чистоти серця, до віри і щастя.”

Намір: Дорогий читачу! Коли прочитаєш ці рядки, постарайся духовним чином увійти до свого храму, стати на коліна перед св. Кивотом і помолитися за збереження української молоді в чистоті серця і тіла.

Молитва перед Найсвятішими Таїнами

Ісусе, задля тілесних Ран, які Ти терпів, коли Тебе бичували, допоможи мені перебороти уподобання плоті, які є в мені, щоб я жив у Твоєму Дусі й надавав перевагу Твоїй любові перед усякою іншою любов'ю. Молюся через Марію, щоб бути чистим в думках, словах і вчинках, молюся за глибоке розуміння Твоєї особистої любові до мене в Пресвятої Євхаристії, щоб я, як і Твоя Пресвята Матір, теж міг відповідати Тобі цілим серцем. Амінь.

Діти Непорочної

Дорогами Марії

Перебування Пречистої Діви Марії в храмі

(Закінчення. Початок в №4)

Св. Анна з юною Марією

У храмі все пульсуює в єдиному ритмі: священик, вірні, спів, ікони. І людина, відчуваючи це, переживає небо на землі. Ось тоді кожен наслідує Непорочну Діву за часу Її перебування в єрусалимському храмі. Діє Бог і діє людина у дарованій Богом свободі. В акті Богопочитання змагаються наше серце, розум, усе тіло, дух і душа. Трапляється іноді й таке: хтось молодший, менше відповідальний чи зовсім не відповідальний за церковну спільноту хоче в цьому Богом визначеному ритмі сердець іти наперекір чи то старшому, чи всій

спільноті вірних. Наодинці чи з певною групою людей виступає проти встановленого порядку служіння. Хтось під час співу прагне довести, що його голос приемніший і його участь у відправах вартоє більше, аніж роль священика та церковної прислузи, тому намагається переспівати їх. Хтось із церковної прислузи нешаблониво, неуважно ставиться до віруючих, засипає докорами тих, що вперше ввійшли до храму і не вміють себе там вести.

А чи наслідуємо ми Пречисту Діву Марію, перебуваючи в церкві? Іншими словами, якби поводилася Обраниця Божа в богоосвяченому місці?

Зі смиренням визнала б себе слугинею Господньою, тому не прагнула б опинитися у центрі людської уваги, а скромно зайняла б місце, відведене їй Богом для служіння. З побожністю молилася б, сумлінно виконуючи всі приписи Церкви. Виконуючи особливу місію, люб'язно і ввічливо приймала б всіх і кожного; нікому не нав'язувала б свою думку, шануючи переконання і світогляд конкретної особи. Чистотою серця, скромною присут-

ністю у церковній спільноті зосередила б думки інших на Воплощенному Слові, Господі Ісусі. Гаслом Її життям у церковній спільноті було б: не панувати над іншими, бажаючи звернути на себе увагу, чи осягнути мету ціною втрат інших; прагнула б лише зцілювати зранені людські серця. Поряд з фізичною працею та працею над оздобленням святині, людські стосунки були для Марії неоякним простором, де Вона вправлялася та зростала в смиренні, ввічливості, доброзичливості, послусі, послужливості, доброті, милосерді, любові. Так Вона ставилася до кожного, хто переступив поріг храму.

Її основним завданням було осягнути спасіння душі. Часто над цим розмірковувала, а, з'єднавшись з Божою волею і ставши Матір'ю Ісуса, Вона принесла нам спасіння через Свого Сина, Господа нашого Ісуса Христа.

Ось так і ми, діти Марії, повинні розмірковувати над спасінням, взяти це за основу духовної поживи і чинити все можливе, щоб осягнути його й іншим передати, наскільки важливе це завдання. Слід всім "спраглим і голодним" виявити його палким бажанням серця, постійною молитвою, чесним життям, непохитною вірою в Бога, тихим і смиренним словом, нашим відповідальним служінням у спільноті вірних та у світі, будь-яким добрим учинком....

с. Володимира Максимів,
ЧСВВ

Dimy Непорочності